

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3

LA CORRERPENDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 5 d'Agost de 1916

NUM. 75

Al entorn de la guerra

Continúa i potser amb mes intensitat amb mes cruesa que mai, la gran tragedia europea. La llarga duració de la lluita, la riquesa material de les nacions en guerra i la floreixent industria de cada una d'elles, ha fet que els pobles que no estaven preparats militarment hagin pogut, amb un espai verdaderament curt de temps, posar-se a l'alsaria del gran adversari.

Però com que avui no pretenem fer un estudi detallat dels innombrables esforços que per defensa propia han fet cada una de les nacions beligerants; anem a parlar sobre de lo que avui no te res que véurer amb canons ni amb fusells, però que donarán indubtablement tants trastorns i tants disgustos com aquets.

En la gran batalla que se desenrotlla tenen un important paper, importantíssim, totes les classes socials. Barrejats en les incòmodes trinxeres, exposen la vida de la mateixa manera, pobres, rics, menestrals i potentats, i deixant apart per un moment el lloc que ocupa cada un d'ells en temps normal, els trobém ara ajudant-se mutuament, batallant amb braó i perill inconcebible, donant la vida, la sang en defensa d'quell tros de terreny aon viuen uns i altres, la patria.

La gran tragedia ha demostrat que en les guerres d'avui tenen tanta importancia l'obrer que fabrica els projectils, com el soldat que's bat en el front; el miner que trevalla amb duresa i extrau el mineral de ferro, com l'artiller que maniobra els canons mes potents. L'un es el complement de l'altre. Avui no batallen tan sols els exércits, sinó que batalla la nació; l'home, tant militar com civil, no es res mes que un dels múltiples mecanismes de que es compona la paorosa máquina, diem-ne de defensa nacional.

Aquets fets irrefutables, donen un resultat: que si gracies a l'esforç comú de un poble sense distincions de classes, aquest se salva d'una invasió estrangera, l'obrer després de la lluita, com que el seu esforç hauria sigut igual com el del potentat, de-

manará com a raó natural, en compensació del seu sacrifici un major benefici en el seu viure futur. Acabará la lluita a l'exterior, però començarà a l'interior.

El cas dels miners anglesos al comens de la guerra, n'es un símptoma eloquentíssim que vigoritza lo avans dit. Si per a defensar els interessos nacionals el govern es val no dels capitalistes sols, sinó que també dels obrers, es just i legal, doncs, que al obrer se li demostrí l'agraïment amb major benefici material, es a dir, alleugerint-lo un xic del pes de la lluita per la vida.

L'obrer, avui si conserva en algunes nacions arrelat l'amor a-la patria, es per la senzilla raó de que els governants respectius s'han preocupat d'ell; perque l'han educat, perque li han premiat conscientment el seu treball. Mirem el mateix cas a Espanya, i veurem com el patriotisme en el obrer es un cas insòlit. ¿Per qué? Perque a Espanya l'escola està completament descuidada, perque les escoles son poques i en aquestes se prepara a l'infant molt bé per anar al altre mon, però molt malament per a viurer en aquest, i perqué finalment, l'obrer, a mes d'esser explotat inicuaument pels patrons, està completament desamparat pels governants.

Això ho coneixen les nacions beligerants i a ben segur que no voldran trovar-se al final de la gran tragedia en el cas que es trova Espanya sense haver-la començada: que l'obrer emigri i amb raó; que no hi hagi en el proletariat patriotisme.

Es per això que creiem que l'obrer en general serà doblement considerat, perqué si la guerra comercial que actualment està comensada necessita evitar la emigració a tota costa no seràn bons governants els de les nacions avui en guerra que deixin marxar lo que tanta falta els hi farà: els homes.

INFORMACIÓ CÒMICA

L'amic Gambús, amb insistencia que ens desespera, demana que L'AVENÇADA no deixi de publicar les acostumades ratlles en aquesta secció espiritual destinada a les coses d'art.

Deixant apart la propia personal satisfacció, gens vanitosa, del infelis CARNET, ja que'l desitg del amic avalora inmerescudament la seva importancia, la veritat es que, a hores d'are, es de tot punt impossible trobar motiu prou justificat per a ocupar-se de semblants conceptes. No es per falta de voluntat.

Malgrat la calor reinant i les poques ganes de correr i de fer visites, hem donat un repàs als locals barcelonins d'exposició i no hi hem vist altra cosa que aburriment de quietut, teles ja conegudes, saldos i garbelladures. Total res: escudella rescalfada i ensopiment. Amb dir-los qu'en Dalmau de la Portaferrisa viu en plena sorra de la mar vella amb «taparrabos» permanents; qu'en Segura del Faians mai es a la Granvia i qu'en Parés ja fa dies que roda amb calsetets per Vallvidrera, ni ha prou per a suposar l'escàs interès que tenen avui les manifestacions plástic artístiques.

Ja veu l'amic Gambús i tambéls benévols llegidors de L'AVENÇADA, que are ja podríem honestament fer mutis, posar la firma a les ratlles i fer punt final. Però, afortunadament, ens trobém qu'encare ens queda paper per omplir i algunes gotes de tinta aigualida i aixís procurarém arribar al cap-de-vall, del millor modo que's pugui.

Sortirém del pas, facilitant-los les següents notes d'informació particular. Sabém de bona tinta qu'el simpátic Matilla pinta moltes teles a Cadaqués i a la costa brava, per a repetir a Madrid l'éxit clamorós que hi obtingué l'ivern passat.

Sabém qu'en Baixas ha sortit de Barcelona amb una cadira d'estisora, taulons per a fer una bastida, una gran capsa de aquarel·les que pesa dugues arrobes i un canti amb deu porrons d'aigua, quantitat